

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ'

Σάββατο Ἀθήνα, 16 Μαΐου 1920

ΑΡΙΘ. 684

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ", : Ὁ Διαστρεβλωτής.
 ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ : Τὸ ἔμμορφότερο πρᾶγμα
 τοῦ κόσμου.
 Ν. ΑΒΛΙΚΟΣ : Στὴ συνείδησί μου.
 ΠΕΤΡΟΣ ΣΜΗΡΗΓΑΟΣ : Τραγοῦδι.
 ΦΙΛΗ ΒΑΤΙΔΟΥ : Σβυστοὶ πόθοι.
 ΣΑΥΤΑΝΗΣ : Αἰσιώποιοι μῦθοι.
 ΧΡ. ΞΕΠΕΡΗΣ : Σ' ἓνα μὴ λόγοι.

ΜΙΧ. ΘΕΡΒΗΝΤΗΣ—Κ. ΚΑΡΘΗΙΟΣ : Ὁ Ἄδων Κι-
 χώτης (συνέχεια).
 Ο "ΝΟΥΜΑΣ", : Φαινόμενα καὶ πράγματα.
 Ν. ΦΙΛΗΝΤΗΣ : Ὁρθογραφία (Ποῦ—Πῶς).
 ΝΓΓΗΛΟΣ ΔΟΥΡΑΣ : Δυὸ ματάκια μαβιά.
 ΑΠΟ ΒΛΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΛΟΜΑΔΑ : Νεοελληνική φι-
 λολογία.—Ξένη φιλολογία.—Περιοδικά.
 —Χωρὶς γραμματόσημο.

Ο ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΤΗΣ

«Λυποῦνται διὰ τὴν στάσιν τοῦ κ. Χατζηδάκη, διότι τὴν συζητήσιν ἐπὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος τὴν μετέφερον εἰς ἐπίπεδον θεωρητικόν διὰ ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΕΩΣ τῆς ἀληθείας, πρὸς δημιουργίαν ἐπεισοδίων κατὰ τὰ παλαιὰ συστήματα καὶ μεθόδους».

(Ἀπὸ τὸ «Ἀνακρινωθέν» τοῦ Δημοδιδασκαλικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν)

Ὁ κ. Χατζηδάκης ἴμμορεῖ πᾶν νὰ μένει ἐνθουσιασμένος μὲ τοὺς ἀγῶνες του. Πῆρε τὸ παράσημο τοῦ τοῦ ἀξίζε. Τοῦ τὸ δῶσανε οἱ δημοδιδασκαλοὶ τῆς Ἀθήνας μὲ τὸ θαρραλέο «Ἀνακρινωθέν» τους, ποῦ δημοσιεύτηκε στὶς ἐφημερίδες τῆς Τρίτης. Τὸν εἶπαν δ. λ. α. σ. τ. ρ. ε. λ. τ. ἢ τῆς Ἀ λ ῆ θ ε ι α ς. Κ' ἔτσι ὁ κ. καθηγητῆς μὲ τὴ συγκοφαντικὴ πολεμικὴ του, κέρδισε ἓναν τέτιο τίτλο βαρυσήμαντο.

Ἐμεῖς παρακολοῦθήσαμε τὴ συγκοφαντικὴ ἄρθρογραφία τοῦ κ. καθηγητῆ στο «Ἐμπρὸς» μὲ ἀληθινὴ ψυχικὴ θλίψη. Δὲν τὸ περιμέναμε νὰ πέσει τόσο χαμηλά, παρουσιζόμενος ἀπὸ τὸ προσωπικὸ πάθος. Δὲν τὸ περιμέναμε ποτὲ, πῶς θάπαυρε τὰ σκουριασμένα ὄπλα ἀπὸ τὴ Μιστριώτικη πολεμικὴ ἀποθήκη : τὴν ἀθεΐα, τοὺς Μπλοσεβίκους', (ἐπειδὴ ξεπέσανε πᾶν τὰ ρουθία καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ μεταχειριστεῖ), τοὺς κίνδυνους τῆς Φυλῆς κτλ. κτλ. γιὰ νὰ πολεμήσῃ τὴ γλωσσικοεκπαιδευτικὴ ἀναγέννησιν, ποῦ ἄρχισε νὰ γλυκοχαράζει, ἕστερ ἀπὸ τόσοσους καὶ τόσοσους ἀγῶνες μας, στὴν πατριδα μας, ποῦ εἶναι ἐπιτέλους καὶ δικιά του πατριδα. Δὲν τὸ περιμέναμε ποτὲ πῶς μὲ τόσο πείσμα καὶ μὲ τόση θεληματικὴ ἐλάττωσι τῆς ἐπιστημονικῆς του κρίσεως, θὰ συμμαχοῦσε μὲ τοὺς γλωσσισμῶνες τῶν δρόμων καὶ τῶν καφερέδων, γιὰ νὰ πολεμήσῃ, ἀλλήμονο, τὴν ἴδια τὴν ἐπιστῆμην του.

Κι ὅμως ἐγίναν ὅλ' αὐτά, καὶ ἀκόμα χειρότερα, καὶ μεῖς σιωποῦσαμε, καρτερώντας νὰρθεῖ ἡ ψυχρολουσία ἀπ' ἄλλου, ἀπὸ κεῖ ποῦπρεπε νὰρθεῖ. Καὶ ἦρθε ἀπὸ τὸ Δημοδιδασκαλικὸ Σύλλογον Ἀθηνῶν. Κ' ἔτσι ἦρθε ἀπὸ κεῖ ποῦπρεπε νὰρθεῖ ἡ ἐπικύρωσι τῶν ὁσων εἶπε ὁ Ψυχάρης, στο ἀθάνατο «Χαμιόγελό» του (Νουμάς, ἀρ. 671, 15 τοῦ Φλεβάρη 1920) γιὰ τὸν κ. Καθηγητῆ :

«Βέβαια εἶναι σπουδαῖο πρᾶμα, εἶναι λυπηρὸ γιὰ ἓνα ἔθνος, σὰ βλέπει κανεὶς ἓναν καθηγητῆ ἐπίσημο.

ἔναν καθηγητῆ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστήμιου, νὰ βρῆ. ἔη. νὰ συγκοφαντῆ, νὰκακατέβῃ τὰ ἐπιστημονικὰ καὶ τὰ προσωπικὰ ζητήματα καὶ νὰ σὲ βγάξῃ κλέφτη, νὰ ψεφτολογᾷ μὲ τὸν ἄτιμο τὸν τρόπο, ποῦ εἶναι ὁ τρόπος τοῦ Χατζηδάκη».

Ο "ΝΟΥΜΑΣ".

ΤΟ ΕΜΜΟΡΦΟΤΕΡΟ ΠΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀπὸ τὴ δίτομη ἔκδοσι τῶν ἔργων τοῦ Μιχαήλ Μητσάκη, ποῦ ἐτοιμάζει ἡ Ἑταιρεία «ΤΥΠΟΣ», παίρνουμε τοῦτο τὸ θαυμάσιο πεζὸ τραγοῦδι, ποῦ γράφει ὁ Μητσάκης, κατὰ μίμησιν τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Γκαβαρνί, καὶ τὸ δημοσίευσεν στο «Ἀττικὸ Μουσεῖο» τοῦ 1889. Τὸ ἀντιγράψαμε καθὼς δημοσιεύτηκε, χωρὶς νὰν τοῦ πειράξουμε καθόλου τὴν ὀρθογραφία.

Ἄς νιναχθῆ καὶ ἄς ἀφορίσῃ ἀποκάτου ἀπ' τὴν καρμένα ἢ θάλασσα! Τὸ τρελλὸ τὸ καρὰβι πηδάει, ἀπὸ κῆμα σὲ κῆμα. Ὁ καπετάνιος, προσεκτικὸς στὴς ἐτοιμασίαις τοῦ ταξειδιοῦ, προστάζει τοὺς σιωπηλοὺς καὶ πρόθυμους ναῦταις.

Οἱ ταξειδιῶταις τραγουδοῦνε.

Ὁ πῶν νεῖος ἀπ' ὄλους ἐπῆρε ἓνα κιομπάκι γεμάτο ἀπὸ παλιὸ καὶ καλὸ κρασί, τὸ σήκωσε, τὸ ἀκούμπησε ἀπάνου στὸν μπάγκο. Καὶ κάδε ἓνας ἀπὸ τοὺς ταξειδιῶταις πίνει μὲ τὴ σειρά του τὸ ποτηράκι του, ἀφοῦ προτιήτ' ἀποκριθῆ μ' ἓνα στίχο ποῦ τὸν παίρνει ὁ ἄνεμος, στὴν ἐρώτησι ποῦ τοῦ κάνουν ὄλων τῶν ταξειδιῶτῶν ἢ φωνῆς τριγύρω :

«Στὸ Θεὸ σου, πῆς μας, καὶ εἶνε τὸ ἔμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμον;»

Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται τὸ καρὰβι, καὶ ποῦ κἀεὶ τάχα ; Τὶ μᾶς μέλει ; Τοῦ πιθαριοῦ του τὸ κρασί εἶνε γερό ; «Στὸ Θεὸ σου, πῆς μας, τί εἶνε τὸ ἔμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμον;»

— Τὸ ἔμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμον εἶνε ἡ ἀγάπη μου, λέει ἓνας σπουδαστής, ἴσα με εἰκοσι χρόνων. Ὁ ἔρωτας εἶνε ἡ μόνη εὐτυχία.

— Ἡ εὐτυχία εἶνε εἰς τὸν πόλεμον, πετάεται ἓνας στρατιώτης. Τὸ ἔμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμον, εἶν' ἓνας καθβαλάρης, ποῦ χύεται, μὲ τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χεῖρ.

— Ὅσο ἔχω γὼ μὰ κασίτσα γεμάτη καὶ καλὸ φυλαγμένη... λέει ὁ φιλόλογος.

Καὶ ὁ γεωργὸς ἀπαντᾷ : — Εἶν' ἄλλο τίποτα ἐμ-